

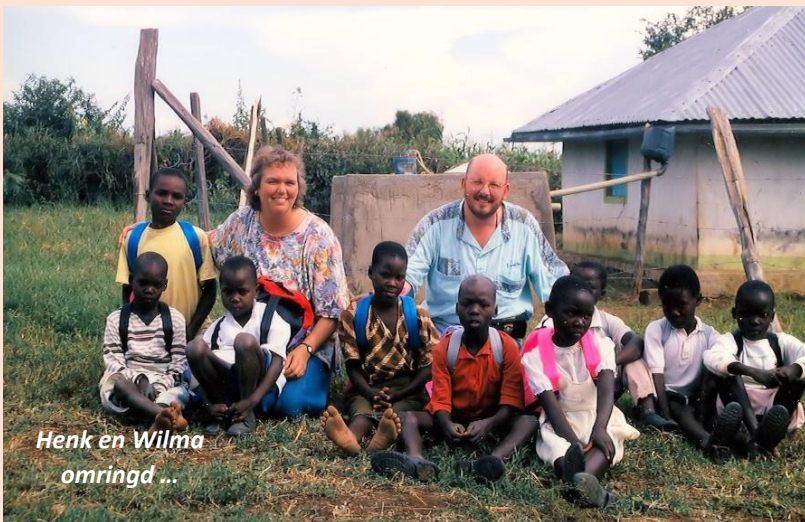

Andreas
Manna
Stichting

= AMS Koerier =

30 jaar AMS in 2024

Henk van der Vinne schrijft: dit jaar bestaat de *Andreas Manna Stichting* dertig jaar. Kinderloosheid was de aanleiding. Dat bracht ons in 1979 een *geloofsverdieping*. Dan ontfermen mensen zich over ons in onze *pijn* en is er ineens in 1980 een *visioen*: daarin worden we omringd door *zwarte* kinderen. We weten niet wat we ervan moeten denken: wij gaan immers onze kinderloosheid niet oplossen door *adoptie*? Als God ons geen kinderen geeft, dan *nemen* wij ze immers ook niet? Het gat in onze ziel vroeg om een andere vervulling: *vrede* met de situatie. Daarvoor kregen we nog veertien jaar de tijd. Toen waren we in 1994 onverwacht in een klein dorpje aan de rand van het *Victoriameer* en worden daar omringd door *zwarte* kinderen. Hoe dat allemaal kon gebeuren staat op de website. En dan wordt in 1994

Henk en Wilma omringd ...

gestart met de zorg voor Keniaanse *weeskinderen*. Ook bouwen we terloops in Ghana (straatkinderen) en Oeganda (kansarme meisjes) een project die kort daarna zelfstandig verder gaan. Want de AMS heeft met hard werken door een aantal vaste vrijwilligers de wind mee. Dan wordt het 2010. We vormen met onze vrijwilligers inmiddels al een aantal jaren een *huiskerk*. Wat betekent dat we geen gebouw en geen betaalde voorganger hebben maar samenkomen in de huizen. Alle *middelen* van die kerk worden aangewend voor onze kinderen in Afrika. Op een zondag in dat jaar (7 februari) zijn we bij elkaar en gebeuren er ineens opmerkelijke dingen tijdens een dienst waar we allemaal (13 personen) bij zijn. Dingen die daarna niemand anders gelooft dan alleen wijzelf, omdat we het navolgende zien en meemaken. *Gabriël* verschijnt in onze groep. Een groot zwaard in zijn hand. Op de ene zijde staat: "*Ik ben de alfa en de omega, het*

begin en het einde." Op de andere zijde staat: "*Zie, Ik kom spoedig, Ik ben de weg de waarheid en het leven. Niemand komt tot de Vader dan door Mij*". Het zijn indrukwekkende woorden die ons verbijsteren en we begrijpen niet wat er gebeurt. Dan komt er een witte gestalte in onze kamer, die zegt: "*Eindelijk is het dan zover.*" In Zijn hand een *fakkelt*. We zijn verbijsterd. Alsof we een spook zien! Dan zegt Hij kalm en geruststellend: "*wees niet bang, Ik kom met vrede. Jullie hebben Mijn Woord bewaard en jullie hebben Mijn Woord gedaan. Daarom moet Ik hier zijn. Er zijn misschien wel betere Christenen, maar Ik heb jullie bijeen geveegd en uitgekozen. We praten er in die tijd met wat vrienden over, maar kunnen het nog niet goed uitleggen. Niemand die gelooft wat we vertellen en dat Jezus terug is. En we begrijpen dat we er beter over kunnen zwijgen. Met onze huiskerk trekken we ons terug, zoals ooit Henoch dat deed (Boek des oprechten). Daar begint Hij ons te *onderwijzen* en geeft ons allen zorg (zoals ook is beschreven in Ezechiël 34). Telkens als we bijeen zijn, komt Hij *met Zijn stem* onder ons (Ezechiël 1:28). Dat onderwijzen blijft Hij jaren doen en spreekt van een *nieuwe openbaring op Zijn Woord*. In 2011 gaan we *op Zijn uitnodiging* in om met onze groep naar *Praag* te gaan. Hij legt ons uit dat Hij daar naartoe wil om *Jan Hus* de reformator, ooit om zijn geloof op de brandstapel gezet, te eren en te gedenken met Zijn en onze aanwezigheid. Daar met de bus aangekomen in ons hotel op 30 april, vieren we het *avondmaal* en verschijnt Hij daar onder ons, *samen* met Jan Hus. Ook de leider van de duisternis verschijnt daar en moet dan van de beker drinken, wat onmiddellijk zijn einde betekent. Hij schrompelt weg. Eerder tevoren heeft Hij thuis met ons 24 aanklachten tegen hem opgesteld, aan de hand waarvan het vonnis plaatsvindt. Terug in Hogeveen is er door de jaren heen een *tribunaal* ontstaan, waarin *zwarte raven* worden voorgeleid en gevonnist. Hij noemt dat het "*Dal van Josafat*" en dat schrijft Hij op de "*deur*" van het tribunaal. Pas later lezen we erover in het Bijbelboek Joël (Joël 3). In Openbaring heet het "*Armageddon*", en jaar in jaar uit leven we met z'n allen teruggetrokken in de achterkamer om daar samen met Hem *zwarte raven* (zo noemt Hij ze het liefst) voor te leiden en te vonnissen (zoals is voorzien in Daniël 7: 9 en 10). We praten er met niemand meer over, zwijgen verder als het graf. Maar het werk gaat door en wanneer Poetin Oekraïne binnenvalt, komen we onmiddellijk *elke avond* tot nu toe onder Zijn leiding bijeen, om te *strijden in de hemelse gewesten*. Hoewel ieder in Nederland op dat moment gelooft dat Oekraïne nog geen drie dagen tegen het Russische leger kan standhouden, zien wij voortdurend verhoring van onze*

gebeden. Hoewel de Russen gemakkelijk moeten kunnen winnen, wordt dat leger met duizenden vernietigd. Ook bidden we voor het vrije westen dat moeizaam tot de *noodzakelijke* daden komt en zich wentelt in *lafheid*. We reizen al vele jaren naar onze kinderen, maar in 2014 moedigt Hij ons aan om hen de dingen te onderwijzen die Hij aan ons heeft geleerd. Wij vertellen hen dat Hij ons verteld heeft dat Hij *hen* heeft uitgekozen om Zijn Woord in Afrika te verbreiden. Vanaf dat continent zal het daarna de gehele wereld overgaan. Ook daar ongelovige gezichten, maar omdat God hen *dromen* geeft die de juistheid van onze woorden bevestigen, nemen ze ons serieus en gaan dan luisteren. Inmiddels weten en geloven ze alles wat sinds 2010 in Hoogeveen is gebeurd, en gaan we meerdere keren per jaar twee aan twee elke vier maanden om de beurt naar ze toe om ze te onderwijzen. Dan is Hij daar samen met ons. Inmiddels merken we dat nadat door ons bezig zijn vele zwarte raven zijn vernietigd, er nu steeds meer mogelijkheden ontstaan om hier en daar over onze ervaringen te spreken. Want zij vormden de *weerhouding*. Daarom vragen we Hem of het nu de tijd is om dat meer te doen. Hij bevestigt dat nadrukkelijk. Dus nu ook maar openlijk in deze Koerier en met bijgaande brief. Want wat we nu in Nairobi doen heeft vooral ook met Zijn komst onder ons te maken. Hij zegt dat Hij *nooit* weer weg gaat maar dat Hij nu Zijn tent, dat is de gehele hemel, bij ons onder de mensen heeft geplaatst (Openbaring 21:3). Zij die in de hemel zijn, worden samen met en via ons onderwezen in de nieuwe openbaring op Zijn Woord. Onder Zijn leiding trekken we zwarte raven uit de *kerkelijke systemen*, die langzaam ineenzinken. Dat kan niet te snel gaan, want de *bruid* moet er nog uit komen. Dat zijn de mensen die Hem *trouw* gebleven zijn. Want bij Zijn eerste komst kwam Hij als het Lam om zichzelf te offeren voor de mensheid. Nu is Hij gekomen als *de stier*, die de systemen van de kerkelijke denominaties op de horens neemt. In die systemen regeert de *antichrist* die zijn God vanaf de kansel heeft *verduisterd* en daar maakt Hij nu een eind aan. Koren wordt gescheiden van onkruid en het onkruid gaat in het vuur van Zijn oordeel. Dat zijn de zwarte raven die zich door alle eeuwen heen niet alleen in de kerk maar ook in de grote zorgorganisaties, onderwijsorganisaties, banksystemen en politieke organisaties en in de gehele samenleving hebben genesteld, die bij aanvang bedoeld zijn om de mensen te dienen etc.. Het is hun doel om van daaruit de aarde te verwoesten. De politiek verrechtst zodanig, dat over de hele aarde het *fascistisch* denken zich in rap tempo verspreidt. Het kwaad spreken door de *media* die, betaald door de overheid, zienderogen verrechtst. Die goede politici verkettert en kwade naar voren schuift. Hij bereidt ons voor op wat in de Bijbel de *opname van de bruid* wordt genoemd. Die gemeente gaat Hij spoedig opnemen in de hemel om dan een nieuwe schepping te maken op de aarde, waarna Hij die mensen daarna terug geplaatst in deze *nieuwe* schepping. Dit nadat Hij de kwade mensen, die oorlogen beginnen, heeft vernietigd door hen te laten opslokken in de aarde. In wie het kwaad huist, doet Hij

weg, zoals Hij ooit met Korach, Datan en Abiram deed (in Numeri 16). Hij scheidt momenteel *een nieuwe hemel*, door die te schonen van de zwarte raven. Moeten we bang zijn? *Zonder* Hem wellicht, maar *met* Hem is daar *geen enkele reden* toe. Want als er ook maar minimaal goeds in ons huist, dan gaat Hij ons uit de ondergang van deze schepping trekken, die de mens momenteel zelf veroorzaakt terwijl hij niet bij machte is om de juiste daden te stellen en de zaak te keren. Maar de *angst* zal in de *zeer nabije* jaren onder de mensen op aarde steeds meer *toenemen*. En er zullen steeds meer mensen hun toevlucht nemen tot Hem. Wij als groep in Hoogeveen, en ook onze kinderen in Nairobi, zullen samen met allen die geloven, de nieuwe schepping bewonen, waar er vrede is. Een raar verhaal? De tijd zal voor zich spreken. Even tot zover, hoewel er nog heel veel meer kan worden verteld. Eerst maar eens zien of de samenleving aankan wat we nu hebben verteld, en of er mensen zijn die ons verhaal serieus willen nemen. Dit is vooreerst immers al verbijsterend genoeg? Jezus Christus is terug als *Heer van de hemelse legermachten* en als Rechterkoning om de bokken die Hij haat en op wie Hij alle zonde legt, nu te oordelen. Voor alle duidelijkheid nogmaals: *de mens heeft Hij lief!* Zijn nieuwe openbaring licht op in het westen, zoals op vele plaatsen in Zijn Woord is voorzegd, ook door Hemzelf:

“Want gelijk de bliksem komt van het oosten en licht tot het westen, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn.” (Mattheüs 24:27)

reizen naar Nairobi

Eind 2023 reizen *Wilma en Mariëtte* naar Nairobi. In april 2024 gaan *Astrid en Hetty* en in augustus daaropvolgend gaan *Ineke en Elise*. Het navolgende verslag is daarvan een samenvatting. Het eerste weerzien na *covid* blijkt tijdloos, enorm hartelijk, alsof er geen maanden en jaren zijn verstreken en de pandemie niet heeft bestaan. Dat geldt voor allen van ons die hen bezoeken. Het bestuur in Nairobi bestaat uit drie jong volwassenen die in het begin opgegroeid zijn in het eerste kinderkuis van de AMS in west Kenia. Het is niet altijd gemakkelijk geweest in hun leven, maar als we zien hoe liefdevol en zorgzaam ze zijn voor de jongeren en kinderen die nu opgevangen worden

in het huis, groeit onze bewondering alleen maar meer. Ze bezoeken de scholen van de kinderen op ouderavonden, nemen het voor hen op wanneer er problemen zijn, staan ze bij in het groeien naar volwassenheid, ze zijn er voor hen telkens als dat nodig is. En daar waar ze het zelf even niet weten, vragen ze om raad aan het bestuur in Nederland. We worden in het *weekeind* opgehaald door Clinton en Austin en dan gaan we naar het huis in *Nasra Gardens*. In deze wijk staat het huis dat wij huren die de kinderen bewonen. Het huis in Nairobi wordt momenteel bewoond door zo'n vijftig kinderen, allen *wees*, die we allen ontmoeten in de vakantietijd. Als de scholen weer beginnen, zijn de meeste tieners naar hun *kostschool*. Maar nu zijn ze *door de week* een aantal dagen van ons en bij ons in ons *gastenverblijf*. De zaterdag en de zondag zijn we samen met hen in het *kinderhuis* waar ze wonen. Op zaterdag vertellen de jongeren hun levensverhaal. Wat ze meegemaakt hebben in hun jonge leven, welke ellende ze hebben doorgemaakt. Allemaal hebben ze een heftig verhaal, waarbij ook wij het

v.l.n.r.: Avril, Lwoam, en Maryanne en Maya

nauwelijks droog houden. Christine (19) durft het aan om haar verhaal voor het eerst in de groep te vertellen en dat doet ze goed, en dat geeft haar ook opnieuw veel emoties, evenals bij iedereen. Newton, die naast haar zit, slaat troostvol een arm om haar heen. Allemaal spreken ze hun dankbaarheid uit naar God voor de hulp die ze hebben gekregen. Zondag is er de dienst en wordt er genoten van de inzichten die worden gedeeld vanuit de Bijbel. Zodra ze gaan zingen vliegt het dak eraf. In de middag wordt er door de buurt gewandeld en de oudere jongens gaan voetballen. Door de week komen de kinderen bij ons in het gasthuis, waar we voor hen twee appartementen huren: voor de meisjes en voor de jongens. In hun eigen door ons gehuurde woonhuis doen de kinderen en de oudere jongeren elke dag allerlei klussen zoals koken, wassen en schoonmaken, maar tijdens het verblijf in het gasthuis zijn ze daarvan *vrijgesteld*. De staf van het gasthuis zorgt overal voor. Zelfs hun bedden worden opgemaakt. De kinderen vinden dat prachtig, ze hebben echt even vakantie. Zodra we beginnen met de *Bijbeltrainingen* in ons gastenverblijf, inventariseren we eerst de vragen die de jongeren zelf hebben. Dit gaat over de meest uiteenlopende

onderwerpen. Door ze zelf te laten nadenken en er dan er samen over te praten, verruimen ze hun inzicht en visie. We nemen er alle tijd voor om met ons en met elkaar te praten. We praten over allerlei onderwerpen met ze en gaan serieus in op alles wat onder hen leeft. We zijn blij en dankbaar, dat wij onze jongeren en kinderen mogen en kunnen helpen en hen onderdak en een veilige plek kunnen bieden. En hoe bijzonder is het dat zij inmiddels op hun beurt, omzien naar kinderen in nood. Op hun scholen is er geen ruimte om *buiten de kaders* te denken. De mening van de leerkrachten is *altijd* bepalend. Ze moeten luisteren en alleen doen wat zij zeggen. De onderwijzer *bepaalt* hun denken en hun handelen en zelf nadenken wordt niet geleerd. Het regime is streng. Omdat ieder van ons daar al die jaren al naartoe gaat, leren ze vragen aan ons te stellen die bij hen leven. Dat verandert hun manier van denken. Inmiddels zijn ze jong volwassen en ook door de op hun opleidingen opgedane kennis, ontwikkelen ze steeds beter zicht op hoe er gehandeld wordt door hun regering, het religieuze

Wilma met Janet (l) en Mildred (r)

systeem en alle maatschappelijke systemen. Waarom krijgt eerst de familie van de gekozen president alle banen, en daarna de mensen uit zijn stam? Hoe vreemd is het dat je alleen welkom bent in bepaalde kerken wanneer je een auto hebt en papiergeld kunt doneren tijdens de collecte? In een land waar de sloppenwijken uit hun voegen barsten en mensen vanwege de armoede geen *normaal* huis meer kunnen huren. Het voedsel bijna onbetaalbaar is geworden vanwege de belastingverhogingen en het belastinggeld verdwijnt in de zakken van hooggeplaatste functionarissen. Overal zien we mensen langs de kant van de weg *wonen*, onder zelf gemaakte tentjes van plastic zakken. Austin en Clinton vertellen dat deze mensen door de politie regelmatig hardhandig verwijderd worden en dat ze bij verzet opgepakt worden en dan in de gevangenis belanden. Af en toe vertrekken er jongeren definitief uit het kinderkuis, vanwege werk of huwelijk. Maar er komen ook regelmatig weer nieuwe bewoners bij vanuit de *sloppenwijk*, waar onze jongeren hen hulp bieden. Sommige van de kleine kinderen zijn door de moeders *voorlopig* afgestaan, omdat ze niet in staat zijn hun kind goede zorg te geven, die

daarom te eten krijgen van onze jongeren. Zolang we bij hen zijn, worden de dagen gevuld met het bespreken van allerlei onderwerpen die hen bezighouden en die ze graag vanuit Bijbels standpunt willen bezien. Zoals *seksualiteit*. Ze verbazen zich dat man en vrouw letterlijk een afbeelding zijn van de Joodse tempel en de priesterdienst. De vrouw is gebouwd als was ze de tempel, de man als was hij de priester. Ze zoeken zelf op waar dat feitelijk staat. En wat verder de betekenis is van seksualiteit. Kun je als man je gang gaan en vrouwen en kinderen zomaar

achterlaten naar weer een nieuwe vrouw? Hun cultuur zit daar vol mee en is een rode draad van armoede in de Afrikaanse samenleving. Ze schrikken op als we hen vertellen dat ze huwen en één van ziel worden zodra er sprake is van een seksuele relatie, en dan feitelijk niet meer uit elkaar kunnen gaan. Sommige jongens beginnen te sputteren en de gangbare cultuur te verdedigen. Meisjes lachen als ze zien wat dit onderwijs bij de jongens teweeg brengt. En oorlog is ook altijd

overal een onderwerp. Waarom laat God oorlogen bestaan? We wijzen hen erop dat zodra mensen God verlaten, zwarte raven (lees: machten van de duisternis) het gaan overnemen. Met het verlaten van God keert een volk de zegen in een vloek. Maar ook, dat zodra zich een volk tot hun Schepper keert, het in vrede zal kunnen gaan leven. En corruptie? De nationale plaag in de meeste Afrikaanse landen. We wijzen hen erop dat de eerste zondeval plaats vond in de hemel. Dat een aantal *corrupt* geworden engelen uit de hemel is gesmeten en nu die corruptie in de schepping op aarde willen verspreiden. Dat fascisme op aarde van hen komt door politiek machtsmisbruik, controle, intimidatie en manipulatie wat leidt tot de toepassing van dwang en geweld tegen *andersdenkenden*. Prostitutie, ze vallen bijkans van hun stoel zodra we de andere kant ervan laten zien. Dat corruptie in de politiek veroorzaakt dat geen aandacht

wordt besteed aan armoede, wat weer leidt tot *prostitutie*. Wat kan een vrouw in Afrika nog anders doen om te overleven? En verslavingen? Toch ook vaak een gevolg van armoedig leven, van misbruik door mensen die macht uitoefenen over mensen. Homofilie? Dat juist de traditionele kerkelijke systemen deze mensen *uitsluiten* waar God ze zonder meer *insluit*. We leren ze dat het bij Christus altijd in de eerste plaats gaat om *trouw* en dat geldt ook voor iedereen. En verder? Dat Christus leert dat

de jonge kinderen bezig met de Bijbel

wij *niet* moeten *oordelen* en dat Hij dat zelf ook *niet* doet. Wat wellicht in veel kerken een onderbelicht fenomeen is, dat we zorg moeten hebben voor elkaar, zonder mensen uit te sluiten, maar dat we alle mensen om ons heen *insluiten in Zijn liefde*. Zo komen we bij *zorg* hebben voor elkaar. Dat dit *mede* de oorzaak is van het gegeven dat de kerkelijke systemen momenteel overal neergaan. Want wie ziet daar nog werkelijk naar elkaar om en naar mensen in nood? Maar ook vragen we ons af wat gebrek aan liefde doet met je *zelfvertrouwen*. Bij deze onderwerpen gaan ze meestal eerst zelf in kleine groepjes naar buiten om de onderwerpen samen te bespreken om Bijbelse bewijzen aan te voeren voor hun stellingname. Een uur later komen ze alles terugkoppelen in de grote groep, en halen dan verrassende dingen naar voren. Ze vertellen graag in de persoonlijke gesprekken wat ze meemaken in het dagelijks leven, op school of tijdens het werk. Ook stellen we vast waarom mensen zo'n behoefte aan een knuffel hebben. Dat de oorzaak van het gebrek meestal in het verleden ligt en dat jongeren op zoek naar liefde zich niet zelden laten insluiten door de verkeerde armen. Dat een ernstige behoefte aan seks hier veelal een gevolg van kan zijn. Ze hebben van ons allemaal een mobiel gekregen en weten haarfijn uit te leggen wat *pornografie* is en dat het een verslavende uitwerking kan hebben. Verwerpt God je als je daar naar kijkt? Ons antwoord is een *nee* met hoofdletters. We vertellen hen dat ooit in Amerika een onderzoek naar porno onder voorgangers van kerken is gedaan en dat de conclusie was dat 90% van hen daar naar keek. Toch spraken die voorgangers er in hun kerken over en waarschuwden ze de mensen ervoor dat dit zonde was. Terwijl ze zelf trouwe kijkers waren. En natuurlijk is het onverstandig om ermee bezig te zijn, aangezien het een verslavende werking heeft. Maar is daarmee bij God de kijker verworpen? Natuurlijk niet. Jezus stierf voor *elke* zonde en *niet* voor een enkele. Hij leidt uit en kan dat met elke

verslaving doen. We vragen hen wie er wel eens naar gekeken heeft. Even kijken ze allemaal naar elkaar om dan met elkaar in lachen uit te barsten. Niemand ontkent wel eens op zoek te zijn geweest naar porno. En dan nu? Hoef je nu bij God niet meer aan te komen? Opnieuw kijken ze naar elkaar. We leggen hen uit dat *niemand* de wet van God kan nakomen. *Echt* niemand. Ook de voorganger niet. Daarmee is het doen van onverstandige dingen nog niet goed voor je, maar bij Jezus blijf je desondanks geliefd en bij Hem mag je altijd weer aankomen. Het is hen anders geleerd door de kerken die in Afrika zware nadruk leggen op de zonde en onvoldoende de *genade* van God voor het voetlicht brengen, omdat ze anders bang zijn dat de leden van hun kerk de verkeerde kant opgaan. Wij leggen hen uit dat juist de nadruk op wet en zonde veelal juist een aanleiding is om daarin te vallen. Terwijl Christus je altijd weer wil oprichten en je nooit verstoort. We leren hen dat *dankbaarheid* voor wat Jezus voor ons deed, de motor is

Hetty met v.l.n.r. Alvis, Lwoam, Youngtone, Stacy en Avril

waarop een Christen draait en dat het toepassen van wet en regels het geloofsleven van vele mensen heeft *verwoest*. Terwijl het ook het imago van God heeft aangetast als was Hij het *spook van de opera* die nog een plaats heeft alleen achter de coulissen, zingend over zijn bruid, terwijl de kerkleraar Zijn plaats heeft ingenomen als wilde hij zeggen: *hier is de Christus, ik ben de Christus*. We leggen uit dat het begrip *antichrist* wijst op een voorganger die God van Zijn plaats heeft verdreven naar achter het toneel, terwijl hij roept: bekeert u tot mij, God is dood en Jezus is Zijn zoon! Het klinkt allemaal revolutionair in hun oren, maar je ziet dat het hen ook bevrijdt van het keurslijf van de godsdienstige omgeving die in hun vroegere leven hen met de wet om de oren heeft geslagen. Het brengt ze in ontspanning en doet hen goed. En hoe komen we bij al deze zienswijzen? Omdat Christus daar al vele jaren met ons over spreekt, en de mens heeft *vrijgezet*, terwijl de duisternis juist het tegenovergestelde wil opdringen. Mildred, een prachtige meid die gesneden lijkt uit het mooiste ebbenhout, met het ideale figuur en een mooi snuitje, deelt in een persoonlijk gesprek met ons dat ze veel last heeft van

minderwaardigheidsgevoelens en een laag zelfbeeld. Later durft ze het aan dit ook in de groep te bespreken, nadat ze hier een droom over heeft gehad en die droom deelt in de groep. Ook leren we hen dat er *drie* vormen van zonde zijn die jouw leven kunnen verwoesten. In de eerste plaats is dat de zondige leefstijl van je *voorgeslacht* die geestelijk op jou wordt *overgedragen*. Dat noemen we *erfzonde*. In de tweede plaats zijn dat de zonden *die anderen jou aandoen*, bijvoorbeeld vormen van pesterij, misbruik en geweld. En ten derde kan je *eigen verkeerde levensstijl* je persoonlijke leven verwoesten. De kerk hoort echter op alle drie een antwoord te hebben en dat is pastorale (of herderlijke) zorg. Ook spreken we met hen over de eindtijd. We hebben wat *nieuws* te brengen: woorden die een profetes bijna een eeuw geleden ontving over de tijd waarin we nu leven en die *eindtijd* genoemd wordt. Want ook nu en in alle tijden heeft God Zijn profeten. Ook al beweert men in de kerk soms van niet! De vraag is of de woorden van de profeet overeenkomen met wat er in de Bijbel staat. Daarom moet je altijd eerst onderzoeken of dat zo is en daarna kijken wat die woorden ons vertellen, persoonlijk en als groep. De jongeren zijn erg nieuwsgierig en opgetogen over wat er komen gaat. Over dit onderwerp hebben ze vanalles gehoord en er is niet veel dat *geen* angst aanjaagt. Allerlei leugenprofeten verkondigen hun leren om winst te maken uit wat ze namens God te vertellen hebben. Ze schrijven boeken vol

Astrid met v.l.n.r.: Jacktone, Fred en Gilbert

en verdienen er veel geld mee, omdat het een hot item is. We lezen samen met hen wat *Bertha Dudde*, die leefde voor en na de tweede wereldoorlog in Duitsland, spreekt over de eindtijd. Samen met hen leggen we haar woorden naast de Bijbel en laten we hen zien waar het te vinden is in de canonieke Bijbelboeken. Gaande de tijd, zijn ze er volledig van overtuigd dat deze vrouw woorden van God heeft ontvangen, omdat die werkelijk overeen blijken te komen met wat er in het Woord geschreven staat. Ze ervaren dat als *erg* bijzonder omdat ze hebben geleerd dat er alleen in de kerken profeten zijn. Wij laten hen vanuit de Bijbel zien dat de meeste profeten in de Bijbel, *buiten*

de systemen van de geestelijkheid opereren. We stellen de vraag waar zij in de Bijbel hebben gelezen dat er tegenwoordig geen profeten meer zouden zijn. En met ons concluderen ze dat de woorden van Dudde voluit Bijbels zijn en gezien mogen worden als ook tot hen persoonlijk gesproken. Ze zien dat er een speciale taak voor hen is weggelegd en voor onze groep in Hoogeveen samen met de gelovigen die in de Bijbel de bruid van Christus wordt genoemd. We trekken met z'n allen samen op, we leren ze dat ze gelijkwaardig zijn aan ons, ook al denken zij van niet. En hoe meer dit bij ze gaat landen, hoe enthousiaster ze worden. Ze zijn erg onder de indruk van de boodschap en verheugd over wat er in de nabije

V.l.n.r.staand: Newton, Ineke, Levence en zittend Felix en Victor

toekomst gebeuren gaat. Dat God hen binnenkort zal optrekken in de hemel, samen met ieder die het goede doet. Dat Hij ieder die nu goed heeft gedaan zal terugplaatsen in die nieuwe schepping. Dat Hij dan ook opnieuw start met een nieuwe kerk die samenkomt *in de huizen* van de mensen. Ze mogen in die nieuwe schepping samen met ons en andere gelovigen, de mensen onderwijzen over alles wat God ons sinds zijn terugkomst in 2010 heeft geleerd. Zoals ook Henoch de mensen onderwees over de geheimenissen die God aan hem had geopenbaard. We hebben door de jaren heen een hechte band gekregen met de jongeren. Ze durven ons en elkaar kritische vragen te stellen, er is veel ontspanning en, er wordt veel gelachen; ook over de dingen die we hen leren en die er gaan gebeuren. Ze laten hun fantasie de vrije loop en durven ook hun kwetsbaarheid te tonen. We zien dat ze ons vertrouwen en dat we één familie zijn. Er zijn vijf jongeren die elk een droom krijgen, die samen door de jongeren worden uitgelegd, naar aanleiding van wat we erover weten uit het Woord. Zoals Jozef dromen kon uitleggen, omdat God hem dat uitlegde, zo zien we dat ook functioneren in onze groep. Het geeft de jongeren een extra bemoediging dat Hij nu tot hen spreekt door dromen heen. We leren hen dat dromen van pastorale aard kunnen zijn, waarin God je *herstel* wil bewerken. Ook

leren we hen dromen uit te leggen aan de hand van de Bijbel en vertellen hen dat we soms allerlei drukte in ons leven 's nachts in dromen *verwerken*. Er zijn dromen die ons oprichten, en ook genezing bij ons bewerken in de ziel. En ook zijn er dromen die ons bewust maken van *angsten* en andere zaken die in ons zijn, die God wil verwijderen. We geven hen daar voorbeelden van. En tenslotte kan een droom onderwijzend en corrigerend of bewustmakend zijn, zodat we met de verkregen wijsheid stappen gaan zetten naar een nieuwe levensvisie en persoonlijke groei. Dus dromen hebben *te allen tijde* een functie. Kortom, God spreekt tot ons via dromen en zoekt ons zodoende te helpen. Inmiddels zijn er ook *nieuwe* kinderen in het huis gekomen die we nog niet eerder hebben ontmoet. Enkele weken voor onze komst is er een meisje opgenomen in het kindertehuis. Ze heet Marry en is vier jaar. Haar moeder en broertjes zijn kort daarvoor omgekomen bij een brand in hun huis in de sloppenwijk. Opgebouwd uit planken en blikken platen waar ze tot dat moment met haar moeder en haar broertjes woont. Marry belandt in het ziekenhuis. Haar tante vraagt of

Elise met v.l.n.r.: Maryanne, Maya, Lwoam, Cinthya en Avril

Marry in het kindertehuis mag komen wonen. Zij kan zelf niet voor haar zorgen, heeft de middelen niet. Clinton en Austin kennen Marry, omdat zij en haar oudere broertje vaak een maaltijd kwamen halen in het huis van de AMS in de sloppenwijk. In dit huis wonen de jongens die klaar zijn met school maar nog geen werk hebben. Zij verzorgen elke dag een maaltijd voor een groep kinderen uit de sloppenwijk. Daarnaast gaan ze regelmatig die wijk in om contact te leggen met de mensen die er wonen, en om daar kleding uit te delen. Overigens is het werk in de sloppenwijk niet zonder gevaar. Jackton die niet klein van postuur is, vertelt eerlijk dat het soms wel spannend is en dat ze daarom *nooit* alleen gaan. Vanwege de ontmoetingen met de mensen in de wijk wonen er inmiddels sinds twee jaar zes *nieuwe* kinderen in het kindertehuis. Hun situatie bleek zo schrijnend dat besloten werd dat deze kinderen in het huis opgenomen moesten worden. Dit wordt officieel overlegd met familie en ook wordt dit vastgelegd bij de overheid. Dat is van belang, opdat niet na korte tijd een familielid het kind weer ophaalt, omdat het voor oom of tante een klusje kan doen

wat geld oplevert. Eventueel in de prostitutie. Op zondag vieren we samen een dienst in het kindershuis. Fred is één van de oudere jongeren. Hij woont in het andere huis bij de sloppenwijk, en komt tijdens de dienst met een klein meisje binnen wandelen van hooguit twee jaar. De dag ervoor was het meisje gebracht door de moeder en nog niet weer opgehaald. De moeder kennen ze, omdat ze vaker gebracht wordt door de moeder. Soms gebeurt het dat deze moeder haar dochtertje pas een volgende dag ophaalt, omdat zij voor haar gezin moet werken. Het laat zien dat het vertrouwen in onze jongeren erg groot is. Anders laat je daar je kind niet zomaar achter. We zijn zo trots op ze, op al onze jongeren. We zien dat ze het zo goed doen, voor elkaar zorg en aandacht hebben en ook voor anderen. Een thema dat steeds weer voorbij komt tijdens ons verblijf is dat geloven *doen* is. Geloof dat *niets* doet is geen geloof, maar is dood. Ze laten ons trots hun eigen buurt zien en geven ons een rondleiding. Elise, die zelf juf is in Nederland, gaat met een paar oudere jongeren naar de school waar zij op hebben gezeten en waar de jongere kinderen nu ook naar toe gaan. Vol trots laten ze de school zien: gaten in het dak en een lokaal met oude tafeltjes en stoeltjes waar meestal rond de zeventig kinderen in één lokaal les krijgen. Wat een verschil met Nederland. Ze is onder de indruk van wat ze ziet, maar ook hoe dankbaar voor wat in Nederland allemaal mogelijk is en wat we desondanks toch bereiken met deze kinderen in Nairobi. Wat mooi om van elkaar te mogen leren waar bij alles *dankbaarheid* de sleutel is om stand te houden. Zij in hun situatie en ook voor ons om door te gaan met alle acties die we het hele jaar door doen, om geld te genereren om voor hen te kunnen blijven zorgen. Natuurlijk hebben we ook persoonlijke gesprekken met een aantal van hen die daar duidelijk behoefte aan hebben. Ook zien we zelf uit naar jongelui die wat meer verlegen zijn, om ons heen draaien en niet zelf de stap naar ons durven te zetten. Ook voor deze jongelui hebben we attentie. Als we samen met hen foto's bekijken die we hebben meegenomen genieten ze er enorm van om zichzelf als jongentje of meisje terug te zien. Wie vindt dat nou niet leuk? Dan realiseren ze zich hoe groot het wonder is, dat zij een kans hebben gekregen in het leven, terwijl broers en zussen uit hetzelfde gezin dat niet hebben gehad. De volgende dag na het kijken van die foto's komt Gilbert naar ons toe en bedankt hier uitbundig voor. Door het zien van zijn kinderfoto, welke er een geweldig dankbaar gevoel in zijn hart op. Deze stoere, sterke kerel legt zijn hoofd tegen ons aan en wrijft tranen weg van dankbaarheid. Terugkijkend naar de ellende waar hij uitkwam, realiseert hij zich waar en wie hij nu is en dat dit zonder hulp nooit gebeurd zou zijn. Ook Levens vertelt zijn indrukwekkende levensverhaal en hoe dankbaar hij is dat hij een kans kreeg. Hij was een baby'tje van drie maanden toen moeder overleed en acht maanden toen zijn vader overleed. Niemand wou voor hem zorgen en toch was er een vrouw, een oude oma, die de zorg op zich nam en hem uiteindelijk naar het kindershuis bracht. Daar had hij ook geen gemakkelijk

leven, maar is hij dankbaar dat hij zich kon ontwikkelen en de kans kreeg om naar school te gaan en werk te zoeken. Er heerst veel dankbaarheid onder de jongeren en wanneer het einde van onze reis nadert, wordt het besef van het afscheid des te groter. We zien weer terug op een prachtige, leerzame, ontspannen en liefdevolle tijd en zien uit naar de volgende keer! Wat een heerlijke groep. We worden uitgezwaaid, maar niet door iedereen, want sommigen kunnen de emoties niet aan en duiken even weg in een hoekje van het huis. *I (will) miss you* is wat ze zeggen, ons naroeven als we weggrijden en appen als we uit het zicht zijn. Ook wij pinken een traantje weg, maar zijn verheugd over zoveel goeds en weten dat de volgende twee uit onze groep in Hoogeveen staan te popelen om naar ze toe te gaan en ze liefde te geven.

Werk in de sloppenwijk

De jongeren die nog *geen* baan hebben, vullen hun tijd met *werken* in de *sloppenwijk*. Het huis dat we daarvoor huren is door de hevige regens niet meer te gebruiken, en ze zoeken al naar een ander onderkomen. In deze sloppenwijk helpen ze elke dag een groep kinderen die steeds groter wordt aan een maaltijd. Ze leggen contact met de mensen in de wijk. Felix, één van de jongens schreef onlangs: *"Vandaag hadden we een goede dag, samen met Lily, Clinton, Regan, Jactone, Gilbert en ik zelf. We gingen naar een vergeten hoek van de sloppen,*

Kleding uitdelen in de sloppenwijk...

verscholen tussen torenhoge gebouwen en drukke markten, diep in de sloppenwijk waar de straten smal zijn en de lucht vol is van stof en lawaai. De kinderen die daar wonen weten weinig van de luxe die anderen als vanzelfsprekend beschouwen: een comfortabel huis,

schoon water of de simpele handeling om aan tafel te gaan voor een volledige maaltijd. Voor de mensen in de sloppen is overleven een dagelijkse strijd en honger is vaak een ongenode metgezel. Toen de kinderen ons zagen komen, glimlachten ze, een glimlach die een beetje verdrietig was, maar vol hoop. Misschien niet elke dag, maar we kunnen blijven werken, we kunnen blijven proberen, en misschien hebben we op een dag genoeg om ze allemaal te geven wat ze nodig hebben. Eén ding is zeker wat we hebben ervaren, toen we met sommigen van hen in gesprek gingen: we hadden ze meer gebracht dan alleen voedsel - we hadden ze hoop gebracht! Het is ook vervullend voor ons, omdat we niet alleen voedsel aanbieden, maar het geeft hen ook het gevoel dat ze van

Regan (broer van Clinton), met Marry...

waarde zijn. Voor even hebben de kinderen het gevoel dat ze ertoe doen. Dat ze niet onzichtbaar zijn voor de wereld. Ze konden even eten zonder schaamte, spelen zonder zorgen en dromen zonder dat de honger nog boven hun hoofd hing. En zo leren we dat het belangrijk is om deze kinderen te voeden, niet alleen om de voeding, maar ook om hun geest te verheffen, ze een gevoel van verbondenheid te geven en een kans te bieden op een toekomst waarin honger niet hun grootste zorg is. Want als een kind gevoed wordt, krijgt het de kans

om boven zijn omstandigheden uit te stijgen en naar de sterren te reiken, wordt zijn hart gevuld met mogelijkheden en wordt de wereld net iets lichter." Ook Clinton schrijft ons: "Zoals jullie weten, doen we ons vrijwilligerswerk in de sloppenwijk Kangemi. Op een dag staan er twee kleine kinderen in de kou. Het is een uur of zeven in de avond, juist donker. Ze waren nog buiten aan het spelen. Toen we hen aanspraken zei één van hen: "mama is nog aan het werk." Zodra we ze de volgende ochtend weer alleen zien, beseften we ons dat er geen zorg voor ze is. We hebben ze uitgenodigd om mee te gaan om bij ons te komen eten. Hun namen zijn Amani, die vijf jaar is, en Marry die net vier is geworden. Nadat Amani eerst naar ons toe komt, sluit ook Marry zich aan bij ons voedingsprogramma. Ze zijn altijd samen zodra ze komen eten, zijn blij en spelen met de andere kinderen die er ook zijn om te komen eten. Ze komen dag in dag uit naar ons toe. Totdat ons het nieuws ons bereikt dat Amani niet meer was en Marry in het ziekenhuis lag, heel verdrietig allemaal. Amani en Marry woonden samen

met hun alleenstaande moeder in de buurt en een klein broertje. Ze hadden ook een stiefvader, die de vader was van hun jongste broertje van ongeveer twee jaar. Er vonden akelige gebeurtenissen plaats op een avond, twee weken geleden. Na een ruzie sloot de stiefvader het hele gezin op in het huis en brandde het af. Hij ontsnapte, maar werd gevolgd en gearresteerd door de politie. De moeder, Amani en het jongere broertje kwamen om in het vuur. Wonder boven wonder overleefde Marry de brand wel en werd gered. Ze werd door omstanders bewusteloos uit het brandende huis gehaald en lag ongeveer acht dagen in het ziekenhuis. Onze groep die in de sloppenwijk werkt, bezocht haar verschillende malen in het ziekenhuis om de situatie te in de gaten te houden. Marry is nu bij ons in huis. Ze herstelt goed van alles. Ze herinnert zich er niet veel van. Wij zorgen nu voor haar. Ze ging met één van ons naar het ziekenhuis voor de gebruikelijke controles en testen. Ze blijkt als kind nooit gevaccineerd te zijn. Die heeft ze nu inmiddels gekregen. En zoals gewoon is bij de meeste kinderen die we uit de sloppenwijk opnemen, hebben ze meestal bacteriële infecties. Helaas voor Marry heeft zij ook een urineweginfectie. We realiseren ons dat ze huilde zodra ze naar de wc ging. Een test wijst dit uit en nu gebruikt ze

medicijnen. Omdat we haar al kenden, hebben we een voorstel gedaan aan de lokale Chief om haar op te nemen. We vroegen hem of we Marry in het kindershuis van onze huiskerk mogen opnemen. De reden

Lily ontfermt zich over Marry

daarvoor is dat de moeder er nu niet meer was. Bovendien kwam er geen familielid naar voren om voor haar te zorgen. Ene Abisalom, de stiefzus van haar moeder, kwam wel naar voren, maar ook zij heeft geen middelen om voor Marry te zorgen. We hebben de schriftelijke goedkeuring van de Chief gekregen om dit kind op te nemen in ons huis. Ook ondertekende Abisalom, als naaste verwant van Marry, een toestemmingsformulier. Marry is nu bij ons in de groep. We zorgen voor haar en behandelen momenteel de onbehandelde infecties. Ze is geliefd bij ieder van ons, het gaat goed met haar en het doet ons goed dat we ons over haar mogen ontfermen."